USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s., se sídlem Havlíčkovo nám. 2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č. j. OAM-1367/LE-LE05-LE05-NV-2023, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce přicestoval dne 9. 10. 2023 letecky z Dauhá v Kataru na Letiště Václava Havla v Praze a při kontrole v odbavovacím prostoru v 14:13 hod. předložil cestovní pas vydaný Íránskou islámskou republikou s vlepeným vízem České republiky, o jehož pravosti vyvstaly pochybnosti. Po provedené kontrole personál zjistil, že pas je pravý (a totožnost žalobce z něj lze ověřit), vlepené vízum však bylo neoprávněně pozměněno (původně vydáno pro jinou osobu). Policie České republiky mu v 15:30 hod. odepřela vstup na území; v návaznosti na to požádal žalobce v 15:45 hod. o mezinárodní ochranu a byl přemístěn do přijímacího střediska.

[2] Při pohovoru uvedl, že má zájem pokračovat v cestě do Nizozemska, kde má známého, který mu pomůže. Ohledně víza uvedl, že si jej zakoupil u převaděče za 12 000 €; zemi původu byl nucen opustit, jelikož se na ulici v Teheránu zastal ženy, kterou obtěžovala milice Basídž, protože neměla hidžáb. Následně se musel před milicí schovávat, hledala ho totiž i v místě jeho bydliště.

[3] Žalovaný dne 13. 10. 2023 vydal rozhodnutí, č. j. OAM-1367/LE-LE05-LE05-NV-2023 podle § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), kterým žalobci nepovolil vstup na území České republiky do 6. 4. 2024 a uvedl, že žalobce porušil veřejný pořádek tím, že neoprávněně přicestoval s pozměněným dokladem totožnosti. V tomto jednání má zjevně záměr pokračovat cestou do Nizozemska.

[4] Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze (krajský soud); ten uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud padělek víza vyhodnotil jako možnou indicii hrozícího nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ze strany žalobce ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Nesouhlasil ale s posouzením vstupu žalobce na území České republiky bez oprávnění jako jednání, které by bez dalšího ohrozilo bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Před soudem neobstál ani závěr o dovození zneužití mezinárodní ochrany pouze proto, že žalobce podal žádost až po provedení pasové kontroly. Krajský soud uvedl, že tato skutečnost presumpci zneužití tohoto institutu nezakládá. Nedospěl k tomu ani po posouzení možných dalších plánů žalobce k vycestování z České republiky za přítelem do Nizozemska.

[5] Krajský soud závěrem připustil, že v rozsudcích ze dne 17. 10. 2023, č. j. 48 A 5/2023 - 25, a ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023 - 27, na které žalovaný odkazuje, sice zastával přísnější přístup, připomněl ale, že v těchto věcech panoval odlišný skutkový děj, a to zejména v samotné otázce azylového příběhu. V jednom případě byla žádost o mezinárodní ochranu již zamítnuta jako zjevně nedůvodná a ve druhém případě se takto jevila soudu přezkoumávajícímu rozhodnutí o nepovolení vstupu. Za těchto okolností lze skutečně zvažovat, že postup cizince je zneužívající, což se může projevit i v odlišném posouzení toho, zda z jeho strany lze očekávat pokračování v nezákonném jednání, a tedy s tím spojené konkrétní ohrožení veřejného pořádku; tyto pochyby ohledně žadatele krajský soud neměl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že závěry krajského soudu jsou v rozporu s dosavadní judikaturou. Soud se dle něj nevypořádal s otázkou, zda je důvodné se domnívat, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a odkázal přitom na rozsudky krajského soudu již citované v odst. 5 tohoto usnesení.

[8] Ke kasační stížnosti se obšírně vyjádřil žalobce, který trval na svém postoji, že v jeho případě nelze aplikovat § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a nebyl proto dán ani důvod nepovolení vstupu na území České republiky. K oběma stěžovatelem citovaným rozsudkům uvedl, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že obě věci jsou skutkově

odlišné, a proto v této věci neaplikovatelné; popsal také dopady v nich citované zdánlivě související judikatury kasačního soudu. Upozornil na to, že i přesto, že prokazování se padělaným dokladem je porušením právního řádu České republiky, které významně oslabuje důvěru v cizince, lze jej dokonce i ve věcech správního vyhoštění považovat za ohrožení veřejného pořádku až tehdy, pokud je spojeno s jiným, ještě závažnějším protizákonným jednáním.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení. Stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti nijak neodůvodnil, Nejvyšší správní soud ji ani v této věci neshledal.

[11] Kasační stížnost **je nepřijatelná**.

[12] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Jediná námitka, kterou stěžovatel vznáší, je pochybení krajského soudu při hodnocení správnosti stěžovatelových závěrů o nepovolení vstupu žalobci na území České republiky. Tu lze podřadit pod důvod přijatelnosti kasační stížnosti, který spočívá v zásadním pochybení krajského soudu; tuto vadu rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud naopak postupoval zcela v souladu s níže rekapitulovanou judikaturou kasačního soudu.

[13] K potenciálnímu nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek (a aplikaci § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu) kasační soud uvádí, že Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrnicích v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (tzv. přijímací směrnice). Odkázal zde i na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného,

aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost“ zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu a že veřejná bezpečnost může být dotčena zásahem do funkčnosti základních institucí a veřejných služeb, jakož i přežití obyvatelstva, stejně jako nebezpečím vážného narušení vnějších vztahů nebo mírového soužití národů anebo zásahem do vojenských zájmů (viz rozsudek ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, C-145/09). Shrnul tedy, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. kasačního soudu] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti členského státu.

[14] Jak upozorňuje žalobce, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, a rozsudky ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 - 73, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 - 31, ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020 - 30 a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 89/2023 - 35).

[15] Krajský soud stěžovateli již vysvětlil, že letmou žalobcovu zmínku o pomoci známého v Nizozemsku nelze vykládat jako jednoznačný záměr nerespektovat pravidla společného azylového systému a ohrožování veřejného pořádku vycestováním. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje dané vyjádření žalobce, nadto uvedené v rámci popisu průběhu cesty ze země původu do České republiky, za dostatečné k učinění jednoznačného závěru o zřejmém úmyslu žalobce porušovat veřejný pořádek a v rozporu se zákonem pokračovat v cestě do Nizozemska (srov. usnesení kasačního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023 - 24).

[16] Závěrem kasační soud uvádí, že stěžovatel na argumentaci krajského soudu a jím citovanou judikaturu v zásadě nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje argumentaci obsaženou ve zrušeném rozhodnutí a výrazně odkazuje na již citovanou judikaturu krajského soudu; ten mu však již vysvětlil, že jím citovaná rozhodnutí nejsou přiléhává pro zcela odlišné skutkové okolnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti; nepřikročil proto k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitky stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k aplikaci tohoto

ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce žádné náklady nevynaložil, neboť je zastoupený právnickou osobou podle § 35 odst. 5 s. ř. s., přičemž podle § 35 odst. 2 s. ř. s. má právo na odměnu za zastupování účastníka v řízení před správním soudem pouze advokát, notář, daňový poradce či patentový zástupce (rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014 - 60). Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu